

De woonbootbende

Het is woensdagmiddag en Arie en ik zitten buiten op de vlonder. We eten een bolletje knakworst en bungelen met onze blote voeten in de Trekvaart.

‘Wat zullen we vanmiddag doen, Roef?’ Arie plukt een klein stukje brood van haar bolletje en gooit het in het water. Meteen stormen er drie eenden en een fuut op af.

Arie heet eigenlijk Ariane, maar zo mag niemand haar noemen. Dat vindt ze een stomme naam. Arie werd mijn beste vriendin op de gang van groep 3. We zaten daar allebei op een krukje, omdat we niet wilden vertellen wie van ons tweeën het haar van een meisje uit onze klas had geknipt. Dat meisje vond haar korte pony zelf wel mooi, maar de juf was woest.

Onze hond Snikker springt van onze woonboot op de vlonder. Luid blaffend kwispelt hij naar de watervogels.

‘Wil jij ook een stukje?’ Arie geeft Snikker een stuk knakworst. Gulzig schrokt hij het naar binnen. Omdat Arie zelf geen huisdieren heeft, doet ze alsof onze honden en katten ook een beetje van haar zijn.

Ik trek mijn joggingbroek omhoog tot boven mijn knieën en steek mijn benen verder in het water. ‘Het is nog te koud om te zwemmen,’ zeg ik rillend.

Arie zegt dat ze iets spannends wil doen. Dat wil ik ook wel, maar ik weet niet zo goed wat.

‘Waar is jullie buurman mee bezig?’ Arie wijst naar rechts, waar buurman Ron in een zwart strak hemd en een zwarte lange broek op een vlot naast zijn schip staat. Met een boormachine trilt hij de stalen rand van zijn boot kaal. Hij heeft een zwarte zakdoek voor zijn mond en neus geknoopt en zijn ogen worden beschermd door een soort zwembril zonder snorkel. Op zijn gespierde bovenarmen pronken grote tatoeages met de naam van een voetbalclub.

‘Hij ziet er ruig uit, alsof hij een motorrijder van zo’n bende is,’ vindt Arie.

‘Ron heeft alleen een fiets,’ zeg ik. ‘En een boot.’ Ik tuur over het water en hoor de spoorbrug aan de overkant rinkelen. ‘Maar er is hier wel een motorbende, mijn vader zegt dat ze aan de overkant ergens hun clubhuis hebben.’

‘Echt?’ Arie strijkt een blonde lok achter haar oor. ‘Cool! Zullen we ze gaan bespioneren? Nu?’

Ik heb meteen spijt dat ik het gezegd heb.

‘Bendes bestaan alleen in films,’ zegt mijn grote zus Wies opeens. Ze staat ons af te luisteren in de deuropening. ‘Net als spionnen.’

‘Echt niet.’ Arie staat op. ‘Kom, Roef, laten we gaan.’

‘Je kunt er alleen met een boot komen,’ verzin ik. ‘En ik weet niet precies waar het is.’

‘Dan gaan we toch net als echte ontdekkingsreizigers over het water?’ Arie kijkt naar de waterfiets die zachtjes tegen de zijkant van de vlonder bonkt.

‘Pfff, jullie zijn echt nog kinderachtig,’ zegt mijn zus.

‘O ja?’ zegt Arie. ‘En wie heeft Amerika dan ontdekt? En China of India? Of gebeurde dat ook alleen in films?’

Wies rolt met haar ogen, maar ze zegt niets terug. Ik weet zeker dat ze niet eens weet waar India precies ligt. Wies vindt topo het allersaaiste vak op school.

Arie staat op en trekt me aan mijn arm. ‘Kom.’

‘Mijn moeder vindt het echt niet goed als we de Trekvaart oversteken,’ probeer ik nog, maar Arie wil

dat clubhuis zien. Nu. Meteen. Ze gaat naar binnen en ik hoor haar mijn moeder roepen: ‘Dalia, het is zulk mooi weer, mogen Roef en ik een stukje waterfietsen?’

Ik hoop dat mijn moeder het niet goedvindt, want ik heb heel vervelende dingen over motorbendes op tv gezien. Dat ze ruziemaken en met elkaar op de vuist gaan, bijvoorbeeld.

‘Waar willen jullie dan heen?’ vraagt mijn moeder.

‘Gewoon, een stukje watertrappen.’ Arie klinkt heel overtuigend. ‘De zon schijnt nu zo lekker.’

‘Oké, als jullie een zwemvest aantrekken en dicht langs de kant blijven, want die grote binnenvaartschepen veroorzaken een sterke stroming,’ zegt mijn moeder.

‘Ik ga ook mee!’ gilt Wies.

Wat?!

‘Mooi niet!’ roep ik. ‘Jij vindt ons toch kinderachtig?’

Wies steekt haar tong naar me uit. Ze trekt een zwemvest aan en stapt als eerste in de waterfiets. Met een theedoek maakt ze de zitjes droog.

‘Ik vind het eigenlijk wel een prettig idee als Wies meegaat,’ zegt mijn moeder. ‘Ik weet dat jullie goed opletten, maar het geeft me toch een extra veilig gevoel als Wies erbij is.’

‘Mam!’ roep ik verontwaardigd. Waarom snapt mijn moeder nou niet dat dit heel oneerlijk is! Wies mag wel altijd met mij meedoen, maar ik nooit met haar!

Ik trek mijn zwemvest aan en stap mopperend in de waterfiets.

‘Roef, jij gaat daar zitten en maakt het touw los.’
Wies wijst naar een plek achter een van de twee zit-
plaatsen. ‘Arie en ik trappen.’

Zie je wel, daar begint het al. Mijn zus is ontzettend
goed in de baas spelen, en ze geeft mij altijd de stomste
taken.

Ik ontrafel de knoop en trek het touw met een ruk
door de ring aan de vlonder. ‘We zijn los.’

Wies draait zich half om. ‘Heb je de peddels?’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Pak ze lekker zelf.’

‘Wacht maar,’ zegt mijn moeder, ‘ik haal ze wel
even.’ Ze verdwijnt naar binnen en komt even later
terug met twee houten peddels.

Als de meiden beginnen te trappen, zie ik mijn
kleine zusje Ijf driftig op het raam kloppen. ‘Mag ik
ook mee?’ hoor ik haar schreeuwen.

‘Snel! Doortrappen en net doen of je haar niet ziet,’
zegt Wies tegen Arie. ‘Anders moet ze ook mee.’

Bazig of niet, hierin heeft Wies gelijk. Ik ben opeens
heel druk met het touw aan de waterfiets en pas als we
voorbij Rons schip zijn, kijk ik weer om me heen.

We varen eerst langs de boot van Susanna. Ze is
bezig met de planten op het dek en zwaait als ze ons
ziet. Daarna komen we langs de boot van Gilles, waar
alle gordijnen dicht zijn. Twee boten verder is Gerrit de
kunstenaar bezig om een racefiets op zijn dak te lassen.
Wies roept of ze binnenkort mag komen trappen.
Gerrit steekt zijn duim op en we varen verder naar de
loswal.

‘Waar is dat clubhuis nou?’ vraagt Arie.

Ik doe net of ik niets hoor, maar Arie vraagt het gewoon nog een keer.

Als ik nog steeds geen antwoord geef, bemoeit Wies zich ermee. ‘Waar is dat clubhuis, Roef? Of bestaat dat alleen in jouw hoofd?’

Twee tegen één, dus ik geef het op. ‘Hier oversteken, onder de spoorbrug door en dan is het ergens daar aan dat doodlopende water.’

Wies trekt het roer naar zich toe en langzaam draait de waterfiets naar links. In de verte zie ik een schip aankomen.

‘Wies, we moeten aan de kant blijven, weet je nog?’ zeg ik geschrokken.

‘Nee hoor. Als jij alleen gaat, moet je aan de kant blijven,’ zegt Wies. ‘Met mij erbij mogen we overal naartoe.’

Ze begint als een dolle te trappen en als het grote schip voorbijvaart, zijn we al bijna bij de spoorbrug. *Dijk en Dode sloot* staat er op een bord aan de kade, met daaronder een pijl die in de richting van het doodlopende stuk wijst. Vanaf die kant komt een roeier ons tegemoet. Wies denkt dat we makkelijk met z’n tweeën onder de brug door kunnen en dat is ook zo. We deinen op de golven die het grote schip achterlaat.

Voorbij de brug maakt het water een scherpe bocht naar rechts.

‘En nu?’ Arie stopt met trappen. Ze gaat op haar stoel staan en kijkt om zich heen of ze iets ziet wat op

een clubhuis lijkt. 'Ja! Daar, achter dat riet!' roept ze opgewonden.

Wies begint meteen weer te trappen, waardoor Arie haar evenwicht verliest en bijna in het water valt. Maar ze is te opgetogen over haar ontdekking om dat erg te vinden.

We leggen aan achter het riet en buigen de riestengels voorzichtig opzij. Ik zie een grote zilvergrijze loods zonder ramen en een terrein vol grote motoren met brede banden. Sommige motoren hebben een hoog stuur en andere een dikke knalpijp.

'Later, als ik groot ben, ga ik ook bij een bende.' Arie wijst naar een motor met zijspan. 'En dan neem ik zo'n motor met een bakje waar mijn hond in kan.'

Plotseling vliegt de deur van de loods open. Grote mannen met kale hoofden komen lachend naar buiten. Ze dragen allemaal een zwart leren jack met hetzelfde logo achterop, slaan elkaar hard op de schouder en lopen met grote passen naar de motoren. Arie heeft gelijk: mijn buurman zou er zo tussen passen.

'Zie je wel dat bendes bestaan,' fluister ik tegen mijn zus.

Ik zie hoe een van de mannen zijn vuist in de lucht steekt en iets roept. De anderen doen hem na en joelen. Daarna zwiert de eerste man zijn been over het zadel van de grootste motor en geeft hij een paar keer flink gas. Ook de andere mannen stappen op hun motor. Met knetterende knalpijpen rijden ze het terrein af.

'Wow,' zegt Wies.

We wachten even tot de laatste motorrijder is vertrokken en het helemaal stil is.

‘Zullen we teruggaan?’ Ik duw de waterfiets met de peddel van de kant af.

‘Roef, zullen wij ook een bende beginnen?’ vraagt Arie enthousiast als we onder de brug door zijn en weer op de Trekvaart dobberen. ‘Geen motorbende, maar iets anders. De wij-houden-van-huisdieren-bende of zoiets?’

Ik verwacht dat Wies begint te lachen, maar ze trapt rustig verder.

Arie bedenkt nog een naam. ‘Of de bende die van lol houdt.’

Ik vind dat Arie leuke ideeën heeft, maar het verzinnen van een naam kan ze beter aan iemand anders overlaten. ‘Waarom zo moeilijk? Wij zijn geen motorbende, maar de woonbootbende!’ verzin ik.

‘Maar ik woon niet op een boot,’ zegt Arie.

‘Dat maakt niet uit,’ zeg ik. ‘Als je maar een zwemdiploma hebt.’

Arie knikt tevreden.

Opeens gaat Wies in de waterfiets staan. ‘Dan word ik bendeleider!’

‘Hoezo? Jij vindt ons toch kinderachtig?’ zeg ik tegen mijn zus. Ik ben veel liever zelf de leider.

‘Helemaal niet!’ Ze steekt een peddel in de lucht. ‘Ik ben woonbootbendeleider Wies!’

Arie pakt de andere peddel en doet Wies na. ‘De leukste bende van de Trekvaart!’

Dan hoor ik plotseling iemand hard Wies' naam schreeuwen. Het is mijn moeder. Ze staat op de vlonder en steekt een gebalde vuist in de lucht. 'Zijn jullie gek geworden? Kom onmiddellijk terug!'

Wies gaat snel weer zitten en trapt stevig door naar de kant.

'Wat had ik nou gezegd?' brult mijn moeder. 'Aan de kant blijven!'

Als we aanleggen, kijken Arie en ik allebei in de richting van onze benedeleider.

'Wies van Wonderen, jij gaat voorlopig niet meer varen!' zegt mijn moeder.

Als Wies grommend uit de waterfiets stapt, zeg ik tegen haar: 'Geeft niets, je hebt in ieder geval ontdekt dat bendes niet alleen in films bestaan.'

En de komende tijd ben ik mooi benedeleider!